

Adam Katona vydal album ***Můj vzkaz doletí***. Podívejme se tedy, kam a komu je vzkaz určen, a zda tam doletí.

Adam Katona se prezentuje jako písničkář, podle fotky však jako emancipovaný, moderní, městský písničkář. Podle zvuku a instrumentace desky je zřejmé, že by se nebránil ani zařazení do akustičtější části středního proudu. Tomu napovídá i dramaturgická stavba desky, kde se dbá na jasné a výrazné hity (*Příště si to zjistí*), jakož i na zadumanější a hlubší balady (*Balada Karolíně*

). Adam Katona je autorem všech písní na albu, a když si toto při poslechu uvědomíme, máme první klad alba: Písničky jsou i přes jednotnost autorství dostatečně nejednotné a rozdílné. Album je tak daleko pestřejší, než je zvykem u autorů – písničkářů. Pokud by nestačilo jen rozdělení na hity a „nehity“, pak vyjmenuji ještě např

Regéčko

, nebo melodický popěvek

Na vysoké volné noze

. Instrumentaci jsem už letmo zmínil, tak ještě podrobněji, protože ta je dalším kladem alba – je moderní, nápaditá a posunuje desku směrem k širšímu spektru posluchačů. Adam Katona má příjemný, civilní hlas, který přesně spojuje oba póly žánrů, mezi kterými repertoár osciluje – je dostatečně sytý a znělý pro pop a současně stále zůstává hlasem prostým a nevyumělkovaným, bez popových manýr, tedy přijatelným pro folkaře. Zpracovávaná témata jsou spíše z každodenního života, bez velkých okázalých slov a životních pravd, spíše taková jako krátká zastavení na ulici života. Interpret se nebojí dát ve svých písních i prostor i

Petře Mikešové

, vlastně to zapadá do snahy po pestrém zvuku desky a zpěvačka přesně ví, kde je její místo – sekundovat sólistovi (

Doma

, výrazněji pak v

Regéčku

).

Daleko více než kdokoliv jiný mi ale Adam Katona připomíná několik jiných písničkářů. Jde o to, jak na to nahlízet – buď je to vedlejší produkt té několikrát už zmiňované pestrosti, nebo je to neukotvenost výrazu a příliš mnoho vzorů, nebo je to kalkul s tím, jak nalákat co nejvíc posluchačů. Rozhodně to ale není kopírování a není to nepříjemné – spíš taková reminiscence. Chvillemi připomíná Radka Tomáška (*Příště si to zjistí*, *Žárovičky ve tmě*), chvillemi Pavla Dobeše (

Scény z šatny

,

Doma

) a chvillemi Vlastu Redla z dob Fleretu (

Když bolí

,

Princezna

). Věkem a stylovým zaměřením by mohl připomínat Xindla X, moderním pojetím a tahem na branku pak asi Tomáše Kluse, ovšem 1000x kultivovanějšího a poučenějšího (nebo chcete-li, Tomáše Kluse za 30 let). Ani Adam Katona se však nevyhnul jednomu trapasu na desce, a to je

Hospůdka v Kotvrdovicích

. Obávám se, že se o ní dozvěděl až z TV reklam, a že o její historii v letech devadesátých neví

Kam až doletí vzkaz?

Napsal uživatel Miloš Keller
Pondělí, 12 Březen 2012 20:26

nic. Tady právě připomíná aktuálního Tomáše Kluse.

Deska Adama Katony rozhodně nevzbudí odpor (dokonce i hudebního šéfa mého rádia zaujala bez zvláštního pobízení), daleko spíše vzbudí sympatie, ale asi nevzbudí nekritické fanynkovské nadšení, spíše bude společným tématem lidí, kteří jinak moc společných hudebních témat nemají (folkaři a popíci). Asi se bude hrát v rádiích, nebude ale asi důvodem k vyprodávání sportovních hal. Ale zase skýtá naději dalšího solidního pokračování. A to není málo. {desky 1024}